

ŽENO, ŠTO JA IMAM S TOBOM?

2. nedjelja kroz godinu, C

Isus je na svadbi sa svojim učenicima. Tu je i njegova majka. Uzvanici se vesele i pjevaju, ali se mladoženji nabralo čelo. Nije očekivao ovoliko gostiju, pogotovo nije očekivao da će se tako brzo popiti vino koje je pripravio. Međutim, ženskom oku malo toga može proći nezapaženo. Isusov majka je zamijetila nepriliku. Nenametljivo ustaje, priginje se k Isusu govoreći potihom: „Vina nemaju.“ Isus je zatečen. Nije imao namjere već sada djelovati. Zato tvrdo odgovara: „Ženo, što ja imam s tobom. Još nije došao moj čas!“ Tvrđ govori. Teške riječi. Zar se tako odgovara majci? Ako baš ne može ništa učiniti, pa dobro; ali takav odgovor?

Marija se međutim ne brine. Dozove slugu i rekne im: „Što god vam rekne, učinite.“ I doista. Isus zapovijeda da se napune vodom šest kamenih posuda, te da odatle zahvate i posluže. I od vode je postalo izvrsno vino. Marija je znala što ište i od koga to traži. Nije se dala smesti naoko tvrdim riječima. Vjerovala je u Isusovu dobrotu. I njezina je molba bila u potpunosti uslišana.

Nije ono u Kani bila mala neprilika, kako bi neki čistunci mogli pomisliti. Istina je da čovjek može živjeti bez vina, međutim, uzmimo u obzir: bila je to svadba. Oduvijek je to bila posebna svečanost, redovito najveća svečanost u životu mladih ljudi. Tako je bilo i za one mladence iz Kani. Htjeli su u radosti proslaviti. Doista, ne živi čovjek samo o kruhu. Za život je važno i prijateljstvo, i ljubav, i bračni drug i djeca, i uspjeh u poslu i napredak. Važni su u životu i trenuci odmora, obiteljsko blagovanje, blagdanski stol. Jednako tako i svadba kao i vino na svadbenom stolu. Sve su to Božji darovi. Za neke čistunce, velim, nepotrebnim luksuzom i rasipanjem novaca i vremena. No, kao što vidimo, Isus je došao na tu svadbu. Nije to smatrao gubitkom vremena, niti nedoličnom zabavom. Jednako kao što nije smatrao rasipanjem onu posudicu pomasti (a koštala je preko 300 denara) kojom su bile pomazane njegove noge.

Evo, tu smo. I meni se dogodi da tako poželim da mi Bog usliši određenu molbu. Za druge ljude nebitnu, ali za mene tako važnu. Da položim ispit. Da mi se izmire roditelji. Da me razumije i prihvati meni važna osoba. I još dalje. Ima toliko važnih stvari. Zdravlje. Život. I onda se usrdno obratim Isusu i velim: „Gospodine, spasi! Pomozi. Pogiboh!“ A on? Nekako se nevoljko okrene prema meni i kaže: „Čovječe, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!“ I onda mi klonu ruke. Gospodine, pa tko će me razumjeti, ako nećeš ti? Odmah, hitno učini nešto za mene! Međutim, on i dalje gleda u svoju zdjelicu i vodi svoje razgovore. Što tada učiniti? Evo nam Marije za uzor. Nije se dala smesti. Čuo je Isus njezinu molbu i uslišao je. Marija, milosti puna, znala je da će Isus odmah djelovati. Mi, slabi ljudi, molimo ne znajući kad i kako će nas Bog uslišati. Ali, sigurno znamo: Bog nikad ne okreće glave od nas. Bog nas nikada ne ostavlja da se bakćemo u svojim mukama i neprilikama. „Zna Otac vaš nebeski i prije nego ga zamolite što vam je potrebno.“ Zato nikad ne malakšemo. Ako nam se čini i dalekim Isusov pogled, ako nam se čini i nedostižnim Božje izbavljenje, znajmo, ono je tu. Gospodin je s nama. I učinit će ono što je za nas najbolje. U pravi trenutak. Jer on je milosrdan. On je naš Otac.

Zvonko Pažin